

Ένα όμορφο διήγημα της Μαρίας Χανιώτου αφιερωμένο στη Γιώτα Κριλή και στην κόρη της Σοφία Κέβανς. Ευχαριστούμε τον συνεργάτη Γιώργο Αθανασιάδη που το έστειλε στην εφημερίδα μας για να το απολαύσουν οι αναγνώστες του «Κόσμου».

Η Θυσία της Μούσας

«Αφιερωμένο στην Γιώτα και την Σοφία της Αυστραλίας καθώς και στην Ειρήνη Κωνσταντίνο και το μελλοντικό παιδί τους»

Χαϊδεύω τα σημάδια από τα νυχάκια σου στο μπράτσο μου και σου σιγομιλώ νοερά. «Αγαπημένο μου και τι δεν θα έδινα να σε έκλεινα πάλι στην αγκαλιά μου! Να γινόταν να κρατούσα αυτά τα σημάδια στον καρπό μου να μου μιλάνε για σένα!»

Η Μαρία πέρασε τα ακροδάχτυλά της πάνω από τα σημάδια σαν να χάιδευε εκείνο και κοιτά πως σιγά σιγά σβήνουν. Η φύση θα κάνει την δουλειά της.

«Θα εξαφανίσει τα ίχνη σου. Θα αναπλάσει τους ιστούς στην προσπάθειά του να μην υπάρχουν χτυπήματα στο δέρμα. Όμως θα ήθελα αυτά να μου έκανε την χάρη να επέτρεπε να έμεναν άθικτα. Σφραγίδες από την ύπαρξή σου. Προσπαθούν τα κύτταρα να μείνουν υγιή, χωρίς κοκκινίλες, να εξολοθρεύσουν τις θύμισες. Όμως ποτέ δεν θα ξεχάσω όσο θα έχω μνήμη και θα μου επιτρέπει το βιολογικό μου ρολόι να ζω. Εσένα.

Το αδικοσκοτωμένο».

Ακουμπά τα χείλη της, ακριβώς εκεί που είναι σχηματισμένα πέντε σημάδια σφραγισμένα από το ποδαράκι του, όταν τρόμαξε γιατί είδε ένα άγνωστο και θέλησε να κατέβει από την αγκαλιά της.

Το είχε κρατήσει να του συστήσει την φίλη της με τον άντρα της.

«Να γίνεις κοινωνική γατίτσα» είχε πει με άγνοια στο τι σου είχε γραμμένο η μοίρα.

«Τώρα πια δεν θα καταφέρεις ποτέ να γίνεις κοινωνικό. Πέρασες στην υλική ανυπαρξία. Μα δεν θα περάσεις ποτέ στην πνευματική. Θα ζεις εκεί. Θα λέω τώρα θα ήταν τόσο μνηών, μετά τόσο, στον χρόνο θα σου είχα κάνει στείρωση για να σε κρατήσω για πάντα κοντά μου και να μη σε πλανέψει κάποιος ομορφονιός γάτος και σε χάσω. Το κισμέτι όμως δεν το ήθελε. Αλλά είχε γράψει για σένα.

Και ας φανόσουν τυχερό».

«Μηδένα προ του τέλους μακάριζε»

Η Μαρία θα διαβάζει πια χωρίς το γατάκι της. Η Μαρία θα γράφει χωρίς αυτό. Ποτέ πια δεν θα εκλιπαρεί να το πάρει αγκαλιά βάζοντας φωνούλες ικεσίας. Θα πίνει τον καφέ της μόνη. Με την σκέψη του. Η σκέψη είναι παρηγοριά, αλλά δεν αρκεί. Είναι καλή στο να το θυμίζει, δεν είναι άριστη όμως να στο φέρει στην αγκαλιά σου και να νιώσεις στην ανάσα του, το χουρчуρητό του, να σε χαϊδέψει με τα μαλακά πατουσάκια του απαλά γνωρίζοντας να κρύβει καλά τα νύχια του στην αγαπημένη του Μαρία.

Να σου κάνει τούμπες ώσπου να κουραστεί και να παραδοθεί πάνω στο στήθος σου, ενώ ακόμα θα διαβάζεις στο σίγουρο κόρφο σου. Εμπιστοσύνη.

«Πόση εμπιστοσύνη έδειξες μικρό μου και χάθηκες! Είμαι σίγουρη πως έτσι εμπιστεύτηκες και τον σκύλο που έβλεπες πως χαϊδεύω και αυτόν όταν ήμουν κοντά σας. Πως σας αγαπούσα και τα δυο. Και αφού σας αγαπούσα συμπέρανες πως και αυτός θα αγαπάει εσένα. Με περιμένετε. Εκεί στον χώρο που κάθε μέρα ερχόμουν. Μία φίλη είπε πως θα σου προκάλωσω πόνο όταν θα φύγω για 25 ημέρες στην Αυστραλία. Μα σου προκάλεσα όχι μόνο πόνο, αλλά τον ίδιο τον θάνατο.

Μία θυσία για την Αυστραλία».

Η Μαρία ξεφυσά με απόγνωση. Βγαίνει στον κήπο και αναζητά την φατσούλα του που μόλις την έβλεπε σήκωνε το κεφαλάκι του την αναγνώριζε και έτρεχε να κάνει χαρούλες. Και αριστερά και δεξιά και πάλι από τη αρχή, ενώ διέσχιζε τον κήπο.

«Ψυχάκι μου. Πόσο μου λείπεις» ψιθύρισε και βάλθηκε να μην αφήσει το δάκρυ να κυλήσει.

«Πόσες φορές θα πρέπει να σου ζητήσω συγγνώμη».

Περίλυπη η Μαρία κάθισε κάτω από την ουκιά στο μακρύ πεζούλι. Έβλεπε τα άλλα γατιά να τρέχουν αδιάφορα για εκείνη δείχνοντας πότε-πότε άγριες διαθέσεις και αναλογίζεται την διαφορετικότητα. Τρία μωρά. Τα δύο αγρίμια. Το τρίτο αγγελικά πλασμένο. Λες και δεν πήρε τα ίδια μαθήματα από την μαμά του. Αδιαφορούσε για τις συμβουλές της και έτρεχε σε εκείνη. Η Μαρία έβαλε το χέρι στο κεφάλι και άφησε το μυαλό να τρέξει.

Το τηλέφωνο χτυπούσε στην Αυστραλία. Φεβρουάριος 2018.

«Έλα έλα είναι ο άντρας σου από Ελλάδα» την καλούσε η Γιώτα.

Η Μαρία έτρεξε ολόχαρη. Είχε άλλωστε τόσο καλά νέα να του πει. Είχε κάνει βίντεο για την εφημερίδα, όπως και συνέντευξη και τώρα χαμογελούσε όταν σήκωσε το ακουστικό. Τα μάτια της έλαμπαν από χαρά.

«Στην ώρα σου πάντα» αστειεύτηκε.

Η φωνή του Ιωάννη ήταν μαγκωμένη.

Το παγωμένο φίδι της αγωνίας την περικύκλωσε απειλητικά.

«Τι συμβαίνει; Δεν είσαι καλά;» Τον ρώτησε αμέσως γεμάτη ανησυχία.

«Εμείς καλά είμαστε, αλλά έγινε ένα δυσάρεστο γεγονός».

«Όπως;»

«Ο σκύλος τέλειωσε την Μούσα».

«Το γατάκι μου; Δεν το πιστεύω» ούρλιαξε και ξέσπασε σε λυγμούς.

Η Γιώτα έντρομη παρουσιάστηκε στο άνοιγμα της πόρτας και την κοιτά με απορία. Βιάζεται να της εξηγήσει «Ο σκύλος σκότωσε το αγαπημένο μου γατάκι».

Η Γιώτα έκλεισε την πόρτα διακριτικά να αφήσει την Μαρία στον πόνο της.

Έκλαιγε και ζητούσε εξηγήσεις.

«Εστίνε ενέδρα σου λέω να μπουν τα γατιά και να τα σκοτώσει».

«Και βρήκε αυτό που τον εμπιστευόταν και το σκότωσε. Αν μπορούσα να κολυμπήσω θα ερχόμουν να τον σκοτώσω. Το λέω εγώ που τόσο αγαπώ τα ζώα.

Θέλω να ψοφήσει».

«Κανείς δεν τον αγαπάει πια». Συμπλήρωσε ο Ιωάννης. «Η κόρη μας τον μισεί».

Η Μαρία ξέχασε και τα καλά νέα που είχε να του πει. Πλέον θρηνούσε για το λατρεμένο της πλασματάκι. Και έφταιγε εκείνη γιατί έφυγε από το σπίτι. Έκλεισε το τηλέφωνο και πήγε σε μια γωνία απόμακρη του κήπου να μην την βλέπουν και ξέσπασε σε λυγμούς. «Ψυχούλα μου τι σου έκανα! Σε άφησα ανυπεράσπιστο στα δόντια του τέρατος. Πώς να αντικρίσω πια αυτόν τον σκύλο;»

Η Γιώτα την άφησε να ξεσπάσει και μετά είπε «Κόρη άκου. Όπως οι άνθρωποι έτσι και τα ζώα έχουν τον χαρακτήρα τους. Μερικοί μεγαλώνουν και αποκτούν σοφία, άλλοι μένουν με τον χαμηλά αισθήματά τους, μικρόψυχοι, ανόητοι και μοχθηροί. Αυτός ο σκύλος παρέμεινε με τα άγρια ένστικτά του ζηλότυπος και μοχθηρός».

«Με ξεγέλασε. Νόμισα πια πως το είχε αποδεχτεί και το ήθελε για συντροφιά».

«Του έλειψες του σκύλου. Είχε τα νεύρα του και ξέσπασε στο γατάκι».

«Δεν θα του το συγχωρήσω ποτέ, δεν έφταιγε πώς να του ζητήσω συγγνώμη; Θα με κατατρέχουν όλη μου τη ζωή οι τύψεις. Μόνο που το σκέφτομαι να πηγαίνει κοντά του αμέριμνο και ξαφνικά να το κατακρεουργεί με πιάνει τρέλα. Και ήταν τόσο καλό!

Πώς να ξεχάσω τα χάρδια του, το γουργουρητό του την πλήρη αφοσίωσή του!

Πώς θα ζήσω με τόσες τύψεις;»

Ήρθε η Σοφία η κόρη της Γιώτας με ύφος περίλυπο την αγκαλιάζει λέγοντας

«Μαρία μου τι έπαθες; Το γατάκι σου το αγαπημένο;»

«Ναι, ναι πάει το γατάκι μου».

Έκλαιγαν στην Αυστραλία αγκαλιασμένες δυο